

บทที่ 6

สรุปผลการทดลอง

1. การทดลองครั้งนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเค็มกับระดับของโปรตีนต่ออัตราการเติบโต อัตรารอด และค่าพลังงานของตัวแปรต่าง ๆ ในสมการการจัดสรรพลังงานของกิ้งกูดำในระยะวัยรุ่น

2. ระดับของโปรตีนมีผลต่ออัตราการเติบโต โดยที่ระดับโปรตีน 45 % มีอัตราการเติบโตที่ดีกว่าระดับโปรตีน 35 และ 25 % อย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.05$) และมีผลต่อค่าพลังงานที่ใช้ในการเติบโต ที่โปรตีนทั้ง 3 ระดับมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.05$) โดยมีค่าพลังงานที่ใช้ในการเติบโตสูงสุด ปานกลาง และต่ำสุดคือ ที่ระดับโปรตีน 45 35 และ 25% ตามลำดับ แต่ระดับของโปรตีนไม่มีผลต่อ อัตรารอด ค่าพลังงานจากการบริโภค ค่าพลังงานที่ใช้ในการหายใจ ค่าพลังงานที่สูญเสียไปในรูปของแอมโมเนีย ค่าพลังงานที่สูญเสียไปในรูปของอุจจาระ และค่าพลังงานที่สูญเสียไปในรูปของคราบ

3. ความเค็มมีผลต่ออัตรารอดของกิ้งกูดำในระยะวัยรุ่น ที่ความเค็ม 20 และ 30ppt มีอัตรารอดที่ดีกว่าความเค็ม 10 ppt อย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.05$) และมีผลต่อค่าพลังงานที่สูญเสียไปในรูปของคราบ ที่ความเค็มทั้ง 3 ระดับแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P < 0.05$) โดยมีค่าพลังงานที่สูญเสียไปในรูปของคราบมากที่สุด ปานกลาง และน้อยสุดคือ ที่ความเค็ม 10 20 และ 30 ppt ตามลำดับ แต่ความเค็มไม่มีผลต่อ อัตราการเติบโต ค่าพลังงานจากการบริโภค ค่าพลังงานที่ใช้ในการเติบโต ค่าพลังงานที่ใช้ในการหายใจ ค่าพลังงานที่สูญเสียไปในรูปของแอมโมเนีย และค่าพลังงานที่สูญเสียไปในรูปของอุจจาระ

4. ภาวะที่เหมาะสมต่อการเลี้ยงกิ้งกูดำในระยะวัยรุ่นพบว่า ที่ความเค็ม 20 ppt และที่ระดับโปรตีน 35 % เป็นภาวะที่เหมาะสมที่สุดที่ทำให้มีอัตราการเติบโตดี อัตรารอดสูง และต้นทุนของอาหารที่ใช้เลี้ยงต่ำ และสามารถอธิบายการจัดสรรพลังงานของกิ้งกูดำในระยะวัยรุ่นในภาวะที่เหมาะสมต่อการเลี้ยงได้ดังนี้ โดยพลังงานส่วนใหญ่สูญเสียไปในรูปของอุจจาระ 56.42 % ใช้ในการเติบโต 15.39 % การหายใจ 14.88 % ขับถ่ายในรูปของแอมโมเนีย 0.98 % สูญเสียไปในรูปของคราบ 0.65 % และจะมีพลังงานที่สูญเสียไปในขั้นตอนของการกินประมาณ 11.68 %